

*Distincions
d'Honor
de la Ciutat*

2019

Jaume Calbet

Empresari. Propietari de la cadena d'electrodomèstics Calbet.

La petita ferreteria que havia muntat l'avi Joan al carrer Major el 1951 va rebre una empenta importantíssima als anys seixanta, quan el fill, en Jaume, va obrir una botiga gran al costat per vendre electrodomèstics. Va ser una decisió fruit de l'olfacte, la vitalitat i la capacitat comercial d'un empresari en majúscules.

La ferreteria havia tingut molt sentit en aquells anys cinquanta, d'economia petita i d'autarquia. Allà es venien les bombones de butà, els martells i els claus, les bombetes...; el necessari per seguir reparant coses i vivint en una societat en blanc i negre. Però van venir els lluminosos anys seixanta i en Jaume va apostar per vendre els aparells elèctrics que tothom demanava. La ciutat creixia constantment amb persones que havien trobat feina i, per començar una nova vida, necessitaven neveres, rentadores o televisors.

La visió empresarial dels Calbet es va reafirmar l'any 1989, arran d'una oportunitat que van saber aprofitar: la compra d'una cadena d'electrodomèstics en fase de liquidació concursal. Amb l'ajut del seu fill, Joan Carles, Jaume Calbet va tirar endavant la nova estructura, i la botiga es va convertir en una gran cadena, amb centres de venda arreu de Catalunya i les Illes Balears. Actualment en són 36 botigues, amb un grup humà de més de 110 persones treballant-hi.

Jaume Calbet, amb 78 anys, segueix en actiu i encara diu la seva al negoci familiar. A més, se sent molt compromès amb Viladecans i és molt present al teixit associatiu, tant a l'Associació de Pessebristes Centre Cultural Sant Joan Viladecans com al Club d'Empresaris de la ciutat.

Anton Muns González i Jaume Muns González

Fotogràfs i activistes socials

L'Anton Muns (1940-1997), havia nascut a Barcelona fill gran de l'horticultor Antonio Muns i de Francisca González. Ja en la seva joventut, la família va haver de deixar el barri de les Corts, a Barcelona, i va marxar a viure a Esplugues de Llobregat. Allà l'Anton començaria a anar a escola i poc després a ajudar al seu pare en les feines familiars del cultiu de flors. Un cop casat, la família decidí venir cap a Viladecans on més tard arribarien els seus pares i en Jaume, el seu germà.

La família de l'Anton va anar a viure a la masia de can Dimoni on van seguir desenvolupant el negoci familiar. La dècada dels anys 1970 començava i el context polític i social bullia mentre Anton Muns va començar a combinar la seva feina habitual amb el conreu de la fotografia, en sessions de tarda viscudes en l'Agrupació de Cinema Amateur o en l'Agrupació Fotogràfica de Viladecans. Amb aquest bagatge i amb la fal·lera per la imatge revelada aconseguí, en pocs anys, que els seus retrats fossin premiats. Un dels més importants va ser el premi Negtor Espanya, a partir d'una fotografia d'un tren passant per Viladecans, en dia de boira des del pont de la carretera de la Vila. Un altre va ser el premi Pravda que atorgava la URSS: l'aconseguí per una imatge de Lluís Maria Xirinachs plantat a la porta de la presó Model de Barcelona, tot reclamant l'amnistia.

A partir d'un viatge que va fer a Portugal, el 1974, s'adonà del poder de la fotografia com a "arma" al servei d'una societat que buscava canvis i reclamava llibertat, justament en un anys on el Baix Llobregat esdevingué marc de la lluita antifranquista: lluita obrera, política i veïnal que l'Anton Muns va saber captar amb la seva càmera Nikon o la seva Minolta. Les imatges que va realitzar mostren les primeres Diades de Catalunya de les darreries dels anys 1970, les d'àmbit social realitzades a Mataró, Cornellà o Viladecans, combinades amb altres que va poder fer durant els seus viatges a Portugal, Galícia o Moscou.

Durant el període de la transició democràtica, als anys 1976-1977, Anton Muns va ser escollit delegat local al Congrés de Cultura Catalana, en uns moments en què va començar a participar del pensament i el compromís de la gent del PSUC, a Viladecans; un partit des d'on arribaria a esdevenir cap de llista i regidor a les eleccions municipals del 1983.

El camí vital i ideològic d'en Jaume Muns (Barcelona, 1948) va ser molt semblant a la del seu germà. Arribà a Viladecans, a inicis de la dècada dels anys 1970 i s'interessà de seguida per la fotografia, molt sovint practicada en qualitat de soci actiu –fins a l'actualitat– de l'Agrupació Fotogràfica de Viladecans. També esdevingué regidor de l'ajuntament, pel PSUC, entre els anys 1981 i 1983; un partit en el que també va compartir vivències, pensaments i inquietuds.

Fruit d'aquestes inquietuds compromeses, en especial les imatges d'en Jaume ajuden a presentar el Viladecans d'aquelles dècades de l'anomenada transició democràtica, encara que també trobarem altres imatges “tirades” a Gavà o a Sant Boi. Totes elles exposen les reivindicacions d'un espai urbà més amable, les reclamacions de més equipaments, de millor qualitat en els serveis públics o en les condicions laborals. Trobarem fotografies de la celebració de la Diada de Sant Boi del 1976, o dels primers moviments veïnals viladecanencs en lluita per millorar la sanitat, o l'educació, entre 1977 i 1979. Trobarem també, entre d'altres, fotografies d'actes de caire laboral o sindical com les de suport als treballadors que van protagonitzar la vaga de la fàbrica Roca (1977), o les manifestacions contràries als acomiadaments de treballadors de les fàbriques Norma o Bru (1977 i 1980).

Després del decés de l'Anton Muns, el 1997, els seus amics de Reus, entre els quals destaca el fotògraf Josep Maria Ribas Prous, li van dedicar una important exposició retrospectiva de la seva obra titulada l'Alba de la Democràcia, on també es combinaven altres imatges d'en Jaume Muns i d'un altre fotògraf de Cornellà; el Toni Baños. En dita exposició, l'historiador reusenc Pere Anguera va escriure sobre la vida i l'obra d'Anton Muns: “aquesta esdevingué testimoni de la Catalunya combativa i il·lusionada però també l'amargament soferta dels anys setanta. Una vida, la de l'Anton, basada en l'honestedat d'un dels qui participaren en la lluita de primera línia per a la democràcia sense esperar cap recompensa de la victòria”.

Anys després, entre el 2016 i el 2018, l'Ajuntament de Viladecans també es va voler afegir al recordatori i posada en valor d'aquesta obra fotogràfica comuna, tot organitzant dues exposicions retrospectives sobre la producció de Jaume i Anton Muns. En la primera d'elles –la que es va dedicar a l'obra d'en Jaume– el fotògraf i escriptor Salvador Obiols va escriure: “Influenciat per la seva sensibilitat i manera de pensar, va utilitzar l'objectiu de la càmera com una prolongació de la seva mirada, enfront d'uns temes amb els quals se sentia, no sols atret com a fotògraf, sinó

també motivat. Tant és així, que els seus testimonis gràfics ens converteixen en espectadors d'uns fets d'antany i, al mateix temps, ens mostren les inquietuds internes de l'autor. (..) A través d'aquestes imatges es recorden uns "Dies de lluita", que van servir per sembrar una llavor que ha anat germinant i creixent. Cosa que fa que la mirada de encara sigui incapaç de mantenir-se al marge del que està succeint al seu voltant, i conservi la necessitat de continuar-ho plasmant, amb la mateixa eloqüència i sinceritat que li són pròpies i amb l'habilitat que tan encertadament domina.

Ara, a nosaltres, només ens queda l'admiració i el record a les imatges recollides en aquesta exposició. Petita mostra d'una obra formada per diversos milers de negatius. Les emprarem a manera de testimoniatge d'uns anys de reivindicació, lluita i il·lusions compartides. I després d'una primera admiració convindrem que cal conservar l'obra dels germans Muns perquè esdevingui un mirall i un exemple de les actuals i futures generacions constructores de ciutadania.

Montserrat Pastor Pujadó

Antiga directora i mestra, ja jubilada, dels centres Teide i Montserratina, i també mestra de l'Escola Doctor Fleming i de l'Institut Torre Roja, la biblioteca del qual du el seu nom.

Trenta-quatre cursos fins a la seva jubilació, el 2007. Aquest és el temps que Montserrat Pastor Pujadó va exercir com a mestra a Viladecans, on va arribar el 4 d'agost del 1971 des de Cornellà, la seva ciutat de naixement. Se'n recordarà tota la vida perquè aquell dia la seva filla, la Mònica, feia dos anys –el Manel és el seu altre fill, i es diu com el seu pare–. Va venir per començar a matricular i obrir al setembre del mateix any el Col·legi Teide, centre privat que va començar a funcionar el curs 1978-1979 com a cooperativa escolar amb uns 200 alumnes i escaig. Per a això, la Montse va haver de renunciar a la titularitat de l'escola a la qual va posar un nom adient amb la seva passió per la muntanya i on va seguir fins al curs 1981-1982. Ella volia que el Teide arribés tan alt com el cim. Va ser un dels primers centres que van fer classes de català en horari extraescolar en aquella època –això de les activitats fora de l'horari lectiu també era una novetat a Viladecans– i la Montserrat ja era professora de l'idioma.

Després del Teide, va estar un any al Col·legi Goar fent classes d'estiu i estudiant per a oposicions a l'escola pública, on va poder accedir el 1983, primer a l'Escola Doctor Fleming –vuit anys com a especialista de català– i després a l'Escola Montserratina, on també va arribar a ser directora, com al Teide. Més tard, va començar a ensenyar secundària a l'Institut Torre Roja el 1997, gràcies a la seva llicenciatura d'Hispaniques, que es va treure mentre estava a la Montserratina. Un any després, va ser la cap d'estudis del centre durant tres cursos, al cap dels quals deixa el càrrec.

Montserrat Pastor està jubilada, però no per això ha deixat d'estar activa. Col·labora amb Càritas de Viladecans i participa en el Club de Lectura de la Biblioteca municipal, a més d'altres activitats socials i culturals.

Carles Campón Brugada

Productor musical, músic i enginyer de so d'èxit internacional, guanyador de cinc premis Grammy Llatins.

"El productor és a la música com l'entrenador és al futbol". Així resumeix el seu treball Carles Campón, un viladecanenc nascut el 1973 que triomfa com a productor musical d'artistes de la talla de Jorge Drexler o Vetusta Morla. La seva trajectòria compta amb més d'una vintena de nominacions als Grammys i Grammys Llatins en diferents categories, havent guanyat en cinc ocasions la versió llatina d'aquests premis, principals guardons de la música internacional.

Format com a dissenyador industrial, té una àmplia trajectòria en música en viu, però ha centrat la seva activitat en els darrers anys en el treball com a productor i enginyer de mesclades, treballant amb diferents artistes espanyols i llatinoamericans, com Vetusta Morla, Jorge Drexler o Natalia Lafourcade, entre d'altres.

En la seva faceta com a instrumentista, ha participat en gires d'artistes com Jorge Drexler, Camila Moreno, Martín Bruhn, Alex Ferreira, U_mä i Almasäla i col·laborat en directe amb molts altres artistes, com Natalia Lafourcade, Lisandro Aristimuño, Ana Prada, Martín Buscaglia, Massa, Marlango, Aaron Thomas o Ulisses Hadjis. També ha desenvolupat la seva activitat com a enginyer de so en viu, treballant amb artistes com Jorge Drexler, Eliseo Parra, Coetus, Tactequeté, Mastretta, Misirli Ahmet, Jabier Muguruza i La Shica, entre d'altres.

Destaca la seva capacitat com a multiinstrumentista, centrant-se en l'electrònica i sent intèrpret d'instruments tan dispars com la serra musical, el theremin, l'*autoarpa*, l'*omnichord*, el *Tenori-on* o la *lapsteel* (guitarra hawaiana), entre d'altres.

Carles Campón, "Campi", vol seguir vinculat a Viladecans, a través dels projectes i accions culturals que la ciutat ofereix, sobretot com a seguidor de la programació d'Atrium, encara que la seva activitat professional no el deixi romandre a la seva ciutat tant com voldria.

Puntaires de la Vall de Cans

Menció honorífica per haver recuperat la tradició de l'art dels boixets i la Punta Negra

---

L'entitat *Puntaires de la Vall de Cans* va néixer del neguit d'un grup de dones de la ciutat, joves i actives, amants de les puntes de coixí, que volien potenciar aquesta antiga artesanía, adaptant-la als nostres temps. Però no només aprenen i practiquen puntes de coixí, sinó que comparteixen el seu temps i espai, a l'Ateneu d'Entitats Pablo Picasso, dedicats a l'artesanía. Contacte amb la gent, companyerisme i relacions personals també formen part de l'art dels boixets. Elles sempre diuen que 50 metres de fil van canviar les seves vides.

Des del 2008, les Puntaires de la Vall de Cans treballen per recuperar l'antiga i difícil tècnica de la Punta Negra, anomenada també Blonda del Baix Llobregat. Les peces més emblemàtiques de la nostra comarca eren les mantellines que es confeccionaven amb fil de seda i sempre en color negre. Poc a poc van anar desapareixent les escoles i tallers de puntes a la comarca del Baix i abandonant-se aquestes labors perquè les mantellines ja no estan de moda ni es fan servir tant. Passat el temps, amb el nou ressorgir de les puntes, es va començar a treballar molt amb fils de color blanc o cru. Un dels motius pels quals es van utilitzar aquests colors és que qualsevol peça treballada en fil de color negre és molt més complicada de confeccionar.

L'associació, que du el seu nom pel topònim del segle XII de la zona on avui se situa Viladecans i per l'antiguitat de l'artesanía del boixet, impulsa cursos i tallers, entre els quals un curs d'especialització iniciat el 2012 per recuperar la Punta Negra, perquè coneix el valor i la importància de preservar les tradicions sense oposar-se a la seva evolució.